

Családi ügy

Isten és az emberiség viszonya

Mostanában nagyon sok vita folyik arról, hogyan viszonyul Isten az emberiséghez. Bizonyára mindannyian hallottuk-olvastuk a hírekben, mi történt Franciaországban: a Charlie Hebdo című satirikus hetilap szerkesztősege ellen 2015. január 7-én két dzsihadista fegyveres terrortámadást intézett; az eredmény 20 halálos áldozat és huszonegy sebesült volt.

Arról már bizonyára kevesebben hallottak, ami Romániában történt: Bukarestben, az egyik éjszakai bárban a tűzijáték nyomán kigyulladt a plafon, és óriási tragédia történt. A négyszáz vendég közül huszonhatan a helyszínen életüket veszítették, később az áldozatok száma ötvennyolcra emelkedett. A „keresztény” Romániában sokan feltették a kér-

dést: Hol volt ekkor Isten? Hogyan engedhette meg Isten ezt a katasztrófát?! Olyan sok életerős fiatal ember meghalt, hol van az Isten?! A közvélemény felháborodott. Az ortodox egyház feje a következőképpen nyilatkozott: Akik életüket veszítették, sátánisták voltak, és nem a bárban, hanem a templomban lett volna a helyük. Ez a nyilatkozat még nagyobb felhördülést váltott ki, és sokan kijelentették, hogy ilyen kegyetlen isten nem kell nekik, aki kész „csak úgy” lemészárolni ártatlan embereket. Más keresztény vallások képviselői védelmükbe vették Istent, mondván: Isten nem volt ott, mert Ő nem jár rockkoncertekre. Egy további felfogás szerint Isten azért ölte meg őket, mert bűnösök voltak – nem mintha a vélekedők maguk ne lettek volna maguk is ugyanúgy bűnösök...

Az események nyomán a vallásos közvélemény egy zsarnokoskodó Isten képét tárta a világ elé, amely cseppet sem vonzó a hitetlenek számára. Egy olyan Istent láttatnak, aki alig várja, hogy lecsaphasson, és bosszúból megölje teremtményeit. Egy ilyen lényt szolgálni csakis félelemből vagy a megígért jutalom reményében lehet, ezek azonban nagyon önző indítékok. De valóban ilyen Istenünk van? Egy király, aki alig várja, hogy haragjában lesújt-hasson rabszolgáira? A következőkben szeretnék új szempontok alapján rávilágítani az Isten és ember között, több ezer éve zajló „ügyre”, amely valójában az egész világegyetemet érinti és foglalkoztatja.

A kezdetekről

A Biblia feltárja korlátozott felfogásunk és nyelvünk számára a kezdetek előtti állapotokat. Leírja a teremtés előtti helyzetet, amikor Isten még egyedül létezett, majd szívében vágy támadt, melynek eredményeként megszületett a Fiú:

Aktuális témánk

Folyóiratunk jelen számában olyan kérdésekre találhatunk válaszokat, amelyek sok keresztény számára okoznak nehézséget Isten jellemével és a megváltás tervével kapcsolatban.

Amennyiben még többet szeretnél megtudni erről a perspektíváról, három előadást ajánlunk figyelmedbe, melyeket weblapunkon (hitbol.hu) megtalálasz:

- Kicsoda Isten?
- Mi az üdvösség?
- Érvényes a törvény?

Reméljük és hisszük, hogy Olvasóink ezen témák tanulmányozása által még közelebb kerülnek szerető mennyei Atyánk szívéhez!

„Az ÚR útjának kezdetéül szerzett engem, az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva fölmentje vagyok, ősidőktől, a föld kezdetétől fogva. Akkor születtem, amikor még nem voltak mélységek, mikor még semmiféle vízzel teli forrás nem volt. Mielőtt a hegyek leülepedtek, a halmok előtt születtem. Akkor, amikor még nem formálta meg a földet és a mezőket és a világ első porszemét. Ott voltam, amikor az eget készítette, amikor a látóhatárt a mélység fölött kijelölte. Mikor megszilárdította a felhőket odafönn, amikor erőre kaptak a mélység forrásai. Mikor megszabta a tenger határait, hogy a vizek át ne hágják parancsát. Mikor kimérte e föld alapjait, mellette voltam mint kézműves. Gyönyörködött bennem mindennap, mindig ott játszottam színe előtt. Játszottam a földkerekségen, és gyönyörűségemet leltem az emberek fiaiban.” (Példabeszédek 8:22-31)

Ezen igeszakasz szerint Isten a kezdetek kezdete előtt egyedül volt, majd – egy kétszer használt kifejezés szerint – megszült valakit. Isten **családot** akart, és megvalósította szíve vágyát. Tehát minden a Fiú születésével kezdődött, akit Isten örök időktől fogva felkent (Példabeszédek 8:23), aki az Isten bölcsessége: „Mi pedig a megfeszített Krisztust prédikáljuk, aki a zsidóknak ugyan botránkozás, a pogányoknak pedig bolondság, ámde maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek is Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége.” (1Korinthus 1:23-24), illetve később ezt olvassuk: „De általa ti a Krisztus Jézusban vagytok, aki Istentől bölcsességül, igazságul, szentségül és váltságul lett nekünk” (1Korinthus 1:30).

Vagyis Isten Egyszülöttje, Jézus Krisztus a kezdet, aki Isten bölcsességének megtestesítője. Pál és a Példabeszédek 8-ból idézett szakasz is nyilvánvalóan jelképes értelemben használja a bölcsesség szót. Nem elméleti tudást kell alatta értenünk, mert ebből az következne, hogy volt olyan idő, amikor Isten bölcsesség híján létezett, ennek azonban nincs értelme. De akkor miért nevezi a Szentírás az egyszülött Fiút Isten bölcsességének? Bármely dolog létrehozásához, felépítéséhez legalább egy képességre, még pedig a bölcsességre szükségünk van.

Tudjuk, hogy Isten az egész világmindenséget – mindent, még az időt is – Fia által teremtette. Ezért mondja az Írás, hogy Ő, ti. Jézus Krisztus mindennek elötte született, öröktől fogva van (ld. Zsoltárok 2:7; Mikeás 5:2). Egy másik, nagyon érdekes részlet szerint:

„Ki ment föl az égbe, és ki szállt le onnan? Ki fogta össze markába a szelet? Ki kötötte köntösébe a vizet? Ki szabta meg a föld minden határát? Tudod-e, mi a neve, és mi a fiának neve?” (Példabeszédek 30:4)

Így beszél a Biblia a kezdetekről. Ezek alapján láthatjuk, hogy Isten vágya kezdetben az volt, hogy családja legyen. A kezdetek előtt Isten egyedül létezett. Szült egy fiút, akit a Biblia Isten egyszülött Fiának nevez. S ezután megkezdték a teremtés munkáját. Erről beszél a következő igever: „Kezdetben volt az Ige.” (János 1:1) Amikor minden elkezdődött, a kezdetek kezdetén, Isten mellett az Ige élt. A harmadik vers szerint „Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.” (János 1:3) Ezen igék szerint az egész teremtés Jézus Krisztus, az Isten Fia által jött létre, a teremtés folyamata Jézussal kezdődött. Tanulmányozandó témánk szemszögéből megfogalmazva mindez így hangzik: A család Jézus Krisztussal indult; Isten családja Jézus Krisztus által kezdődött.

A teremtés kiindulópontjáról az alábbi, ószövetségi ige beszél:

„Így szólj neki: Azt mondja a Seregek URa: Íme, egy férfit, akinek Sarjadék a neve, mert kihajt a helyéről, és ő építi föl az ÚR templomát! Mert ő fogja fölépíteni az ÚR templomát, és nagy lesz a méltósága, trónra ül, és uralkodni fog. Mellette pap is lesz a trónon, és **békesség tanácsa** lesz kettőjük között.” (Zakariás 6:12-13)

Ez az igeszakasz arról beszél, hogy Isten, Fiával közösen egy tervet alkotott, amely Isten és a Fiú beszélgetése során, a békesség tanácskozása során bontakozott ki. Tárgya és célja az Úr templomának megépítése. Az Újszövetség tanításának fényében Isten temploma, vagyis az egyház nem egy épület, nem egy szervezet, nem egy felekezet. A keresztény egyház Krisztus teste, vagyis az Ő családja!

Arról beszélnek tehát, hogyan építsék fel Isten családját, és lefektetik az időrendet is. Az Atya és Társa elhatározzák, hogy minden teremtendő lénynek szabad akaratot adnak, és a velük való kapcsolatot a szeretetre alapozzák. A tervet követi a kivitelezés, a teremtés munkája.

Nem szabad szem elől téveszteni az egész munka célját: Isten családot alapított. Nem önmaga számára, nem azért, hogy magának örömet okozzon, hanem a szeretet természetéből fakad, hogy másoknak adja önmagát. Isten azért akart családot, hogy má-

sokat boldoggá tehesen – hogy lényét, szeretetét megoszthassa másokkal.

Egy tökéletes család

Isten családjában az egyik fő alapelv a szabad választás alapelve volt. Ahol nincs meg a szabad választás lehetősége, ott nem beszélhetünk szeretetről. Szolgálat lehet, de szeretet nem. Isten a teremtés során létrehozta a világegyetemet és a benne lakó, értelmes lényeket, akik Isten gyermekei voltak, nem pedig szolgái. Nagyon sokszor kizárólagosan úgy képzeljük a mennyet, hogy Isten koronával a fején ül hatalmas aranytrónusán, minden lény ott térdel előtte és dicséri, imádja Őt. Természetesen Isten családjában élő valóság a tisztelet, de kérdés, hogyan értelmezzük a tiszteletet. Ha egy napon a kisfiam odajönne hozzám, és térdre borulva könyörögni kezdene: „Apa, apa! Könyörgöm, add meg nekem a mindennapi kenyeremet!” – azonnal arra következtetnék, hogy probléma van közöttünk. Nyilván a kapcsolatnak ez is egy szintje, amelyről el lehet indulni, de ez még nem az igazi szeretet alapú viszony. A tisztelet nem csupán a külsődleges magatartással egyenlő, hanem elsősorban szívbeli hozzáállás kérdése.

Nézzük meg most egy kicsit más szemszögből, hogyan működhetett kezdetben a mennyei világ! Isten, mint végtelen, korlátlan Lény, mellette Fia, aki ugyanilyen természettel rendelkezett – ők ketten tökéletes élőlényeket teremtettek: istenfiakat, Isten gyermekeit. Milyen kapcsolat állt fenn közöttük? Milyen harmónia jellemezte a mennyet? Ne feledjük, akkoriban még ismeretlen volt a félelem! Egyetlen lénynek sem volt indoka elrejtőzni, vagy elrejtteni valamit. Nem volt szükségük és indokuk kételkedni Isten megbízhatóságában, hiszen mindnyájan megbíztak egymásban és maguk is megbízhatóak voltak. Teljes bizalom, teljes szeretet jellemezte közösségüket: igazi családot alkottak. Nem a földi birodalmakhoz hasonló királyság állt fenn a mennyekben. Nem elsősorban király és alattvalói, sokkal inkább atya és gyermekei éltek ott, tökéletes környezetben. Ennek bizonyítéka a későbbi történelekből olvasható ki.

A romlás kezdete

„Embernek fia! Kezdj siratóéneket Tírusz királyáról, és mondd neki: Így szól az én Uram, az ÚR: Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Is-

ten kertjében voltál, mindenféle drágakővel borítva: rubinnal, topázzal és jáspissal, krizolittal, ónixszal és berillel, zafírral, karbunkulussal és smaragddal. Foglalataid és véseteid aranyból készültek azon a napon, amelyen megteremtettél. Fölkent oltalmazó kerúb voltál, és odaállítottalak téged, hogy Isten szent hegyén legyél; tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned. Kereskedelmed nagysága miatt bensőd erőszakossággal telt meg, és vétkeztél. Azért levetettelek az Isten hegyéről, és elkergettelek, te oltalmazó kerúb a tüzes kövek közül. Szíved fölfuvalkodott szépséged miatt. Fényességgel megrontottad bölcsességedet. Földre vetettelek a királyok előtt, látványosságul adtalak nekik.” (Ezékiel 28:12-17)

Itt olvasunk arról, hogyan kezdődött a gonoszság története. Először leírja Lucifert, a tökéletesnek teremtett, gyönyörű lényt, akit Isten egy magas hegyre állított. Földhözragadt gondolkodásunk féltelmetes parancsnokként láttatja ezt a dicső, méltóságteljes lényt, aki előtt – közeledését látva – mindenki más meghajol. De ne feledjük, amikor Jézus imádkozni tanította tanítványait, nem e szavakat adta szájukba: „Ő, mindenható mennyei király, meghajlunk most előtted!” Azt mondta: „Atyánk!” E megszólítás nyomán rögtön egy családra gondolunk, mint ahogy valóban családról is van szó.

Nem véletlen, hogy a próféta a fenti szavakkal ábrázolta a Fényhordozót (Lucifert), ugyanis történt vele valami: *„Feddhetetlen voltál,... míg gonoszság nem lett található benned... Szíved fölfuvalkodott szépséged miatt...”* (Ezékiel 28:15,17) A probléma a kerúb szívében kezdődött:

„Holott ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölé helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságozhoz.” (Ézsaiás 14:13-14)

Bár a magyar fordítás nem adja vissza, de angolul, németül a fenti mondatok mind egyetlen személyes névmással kezdődnek: *ÉN* megyek, *ÉN* helyezem trónomat, *ÉN* lakom, *ÉN* leszek hasonló... Mindenhol *ÉN*, *ÉN* és *ÉN!* Az angyal szíve lett a probléma forrása. Jézus Krisztus is arról beszélt, hogy a szívből ered a gonoszság összes formája. Tehát a családban, a családon belül kezdődött a baj: valaki elkezdte önmagát szeretni – mások helyett. Ezután már nem a többiekét szerette, hanem önmagába szerelmesedett bele. Lucifer a saját életére nézve kezdett el terveket szövögetni.

A probléma kapcsán állandóan felvetődő, filozofikus kérdés: Hogyan bukkanhat fel tökéletlenség egy tökéletes világban? Ha valami tökéletes, akkor tökéletlenség egyszerűen fel sem merülhet. A választ akkor érthetjük meg, ha tudjuk, hogy minden kapcsolat alapja a szeretet volt. A szeretet kizárólag a választás szabadsága alapján működik. Ha egy lénynek nincs módjában ellentmondani, akkor nincs lehetősége a szeretetre sem. Miért? Azért, mert kényszerítve van, hogy elfogadjon valamit. Ha nincs alternatíva, nem lehet szeretni sem. Tehát a szeretet választási szabadsága az alapja annak, hogy megindult az elidegenedés a mennyei családon belül.

Uralkodás és szolgálat

Ne feledjük, hogy bár Isten uralkodó – Jézus maga beszél a mennyei királyságról – mégsem szabad a földi tapasztalatokat a mennyei világra vetíteni. A szóban forgó probléma családi ügy, és Isten családi konfliktusként kezelte, nem pedig úgy, mint a Föld királyai tették volna. Ha az Úr e világi fejedelmként viselkedett volna, akkor Lucifert börtönbe zárta, vagy levágta a fejét, miután felelősségre vonja: *„Mit merészelsz, felmagasztalod magad egészen a király trónjáig?! Le akarod váltani a királyt?! Ezért megbűnhődsz!”*

Egyetlen földi király sem engedne ilyesmit megtörténni, még a saját fiával szemben is szigorúan lépne fel. A fiú majd öröklí a trónt, de nem úgy, hogy a királyt letaszítja onnan. Ha tehát Isten földi értelemben vett királyként kezelte volna a lázadást, Lucifert azonnal megsemmisítette volna. Isten azonban atyaként, a mennyei család fejeként cselekedett. Nem csapta agyon Sátánt, nem tüntette el egy csettintésre, pedig könnyedén megtehetette volna. Az egész világegyetem összes lényének emlékéből is kitörölhette volna az ő személyét. Egy király valószínűleg ezt tette volna, de egy elkötelezett családfő soha, de soha nem hagyja cserben családját tagjait. Isten elkezdte kérlelni teremtményét, és viták támadtak a mennyben.

De van itt egy nagyon fontos kérdés: Mi volt Lucifer igazi szándéka? Magát Istent akarta letaszítani a trónról? Az ige szerint a következőket gondolta: hasonló leszek a Magasságozhoz, vele egyenlő akarok lenni! De honnan eredt ez az ötlet? Itt nem csupán egy légből kapott eszméről van szó! Volt a mennyben valaki, aki egyenlő volt a Magasságozzal: Jézus, Isten egyszülött Fia. Ezt olvassuk róla:

„aki dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása... Annyival feljebb való az angyaloknál, amennyivel náluk különb nevet örökölt.” (Zsidók 1:3-4)

Lucifer látta Isten Fiát, aki valóban hasonló volt a Magasságozhoz, és felfigyelve Jézus családon belüli kiváltságaira, ezt mondta magában: *„Én is ezt akarom! Olyan akarok lenni, mint ő! Én, ÉN, ÉN! Miért csak Jézus?”* – tette fel a kérdést. Természetesen Isten, számunkra nem meglepő módon, megtagadta kérését. Mondhatnánk: *„Igen, Ő volt a király – azt fogad el és azt tagad meg, amit ő akar.”* Lucifernek ezen forogatókönyv szerint meg kellett volna alázkodnia. Csakhogy a menny elsősorban nem királyságként, hanem családként működött. Tehát az egyik fiú odament egy napon az atyához és így szólt: *„Apa, én ezt a helyet akarom magamnak a családban! Én is ugyanilyen kiváltságokat akarok!”*

A menny királysága a következő alapelv szerint működik:

„...Tudjátok, hogy a fejedelmek uralkodnak népeiken, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek, hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki első akar lenni közöttetek, legyen a ti rabszolgátok.” (Máté 20:25-27)

Ez gyökeresen ellentétes a földi gyakorlattal. Napjaink királyairól, elnökeiről így gondolkodunk: Van egy fickó odafönt, aki eszik-iszik, jó dolga van, csak parancsolgat. Az ő szava törvény, mindenki aláveti magát az ő parancsainak. Mindenki őt szolgálja, ő csak élvezi királyi pozícióját. Jézus azt mondja, a menny pontosan fordítva működik: A legnagyobb hatalmú végzi a legnagyobb szolgálatot. Értelem-szerűen azért, mert a nagyság a szolgálat érdekében adatott. Minél kisebb valaki, annál nagyobb szolgálatra van szüksége, hiszen ő maga csak kicsiny szolgálatra képes.

Hadd világítsam meg ezt egy példával! Tegyük fel, hogy egyik nap így szól hozzám a fiacskám: „Apa, láttam, hogyan vezetted az autót és furikázod anyut ide-oda, én is szeretnék autót vezetni!” Még csak nyolc éves, de azt mondja, ő szeretné vezetni az autót: „Apa, te csak ülj a hátsó ülésre, majd én vezetek!” Apai válaszom: „Fiam, erre még nem vagy képes, de értékelem a szándékodat, hogy szolgálni szeretnél!” Neki azonban valójában nem a szolgálat lebeg a szeme előtt, hanem csak az autóvezetést akarja élvezni. Ő sofőr akar lenni, aki kormányoz, nyomkodja a pedálokat, ő teszi a dolgokat. Úgy-hogy csak erősködik: „Ne aggódj, apa, csak ülj nyugodtan hátra, majd vezetek én!”

Teljesen nyilvánvaló, hogy nem képes rá, ezért időt és energiát fektetek bele, hogy leüljek és megbeszéljem vele mindezt. Elmondom neki a részleteket, leereszkedem az ő szintjére és az ő nyelvén próbálok elmagyarázni, hogyan működnek a dolgok. Amikor befejeztem a magyarázatot, és egészen nyilvánvaló, hogy megértette, vajon mi történik? Azt mondja: „Nem! Továbbra is én akarom vezetni ezt az autót!” Ebből kiderül, hogy a fiúcskát nem a szolgálat foglalkoztatja; őt csak az érdekli, hogy megkapja, amit szeretne.

Pontosan ez történt a mennyben is Isten családjával. Lucifer a mennyben nagyon magas pozíciót töltött be: *„...Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben.”* (Ezékiel 28:12) Az angyal igen magasan állt bölcsességben és szolgálatban!

Gondoljunk Keresztelő Jánosra: Hogyan mutatta be őt Jézus? A próféták között nem volt nagyobb nála. De hát mit tett valójában? Koldusként öltözött, a pusztában lakott, mindenféle vackokat evett – és Isten azt mondta róla, hogy ő volt a legnagyobb! Miért? Mert János szolga volt, ő szolgált, másoknak akart segíteni. Bizonyára Lucifer is nagy szolgálatot

végzett a mennyben. Azt tanulta meg, hogyan tud másokat jobban és jobban szeretni, és hogyan tudja magát másokért egyre teljesebben feláldozni.

Isten szavai szerint az arányosság pecsétgyűrűje volt. A pecsét egy folyamat végét jelöli, vagyis a kerúb egyre magasabbra és magasabbra emelkedett. Odaszánt teremtmény volt, aki jól és sokat tanult mennyei atyjától, hiszen személyisége csodálatosan fejlődött. A felsorolt drágakövek szépséges jellemvonásaira utalnak. Egyszer azonban beütött a katasztrófa: Lucifer vádolni kezdte Istent. Azzal vádolta az Atyát, hogy manipulálja teremtményeit: bennük lakik, és megtagadja tőlük a szabadságot. Azt mondta, Isten hazug és kihasználja teremtményeit. Mit lehet mondani e vádakra? Nyilvánvaló, hogy Isten szavakkal nem válaszolhatott, hiszen akkor ismét megszólal a vád hangja: No lám, ismét hazudik!

Isten válasza

Istennek gyakorlati módon kellett bemutatnia szeretetét e vádakkal szemben. Ha az Úr földi királyként felel, akkor ezen a ponton rövidre zárja az eseményeket. Mondhatta volna: „Elég legyen ebből a badarságból, elég legyen belőled, elvégre én vagyok az egyeduralkodó!” De egy családfő nem így jár el, egy atya nem tenne ilyet soha. A konfliktus csúcspontján így szólt: *„Teremtsünk embert a magunk képére és hasonlóságára.”* (1Mózes 1:26) Úgy szólván, életbe léptette a B-tervet. Azt mondta: „Alkotásaimon keresztül meglátják majd, miről beszéltem eddig. Nem szólok többé, hanem beviszem őket a laboratóriumomba, és gyakorlati szinten nyilatkozatom ki előttük elveimet.”

Mindez nem is működhetett volna másként, hiszen az egész vita, a nagy küzdelem Isten Fia körül forogott. Isten és Lucifer között a következő párbeszéd mehetett végbe:

Lucifer: „Olyan akarok lenni, mint Jézus, a fiad!”

Isten: „Nem lehetsz olyan, de nem azért, mert én nem engedem meg neked, nem azért, mert megtagadom tőled ezt a helyet, hanem azért, mert nem tudsz olyan lenni!”

Lucifer: „De hát miért nem?!”

Isten: „Mert fennáll egy óriási különbség közöttek.”

Lucifer: „Mi az a különbség?”

Isten: „Ti teremtmények vagytok, ő pedig született.”

Lucifer: „Mit jelent, megszületni? Ilyesmit soha senki nem tapasztalt! Azt már láttuk, hogy újabb és újabb lényeket hozol létre, s mi mindnyájan ugyanolyanok vagyunk. Mi a különbség egy teremtett és egy született lény között?”

Ekkor jött Isten válasza: „*Teremtsünk embert a magunk képére és hasonlóságára.*” (1Mózes 1:26) És mindenkit odahívott laboratóriumába. Egy atya bármilyen nagy dologra képes a gyermekéért. Egy édesapa még a lehetetlenre is vállalkozik fia érdekében: Isten is ilyen. Azért fajulhatott e konfliktus idáig, mert az Úr így gondolkodott: „Teszek valamit annak érdekében, hogy jobban megértsenek engem!” Ez volt az első alkalom, hogy Isten az Ő saját képére hozott létre egy teremtményt.

Van Pál apostolnak egy félreértett kijelentése, amely miatt sok keresztény nő ma is kendőt visel bizonyos gyülekezetekben (l. 1Korinthus 11:1-16). E felekezetek szerint az asszonyoknak az angyalok miatt kell fejedőt hordani; a Biblia azonban egészen mást mond. Isten az angyalok miatt, az ő megvilágosításuk érdekében teremtette az embert férfivá és nővé, miattuk lett a férfiú a nő feje.

Isten azt mondta a Fiúnak: teremtsünk embert a magunk képére és hasonlóságára; majd megteremtették az emberpárt. Az angyalok azonnal roppant érdeklődéssel kezdték nyomon követni az eseményeket. Ne feledjük, hogy a Föld megteremtése, és minden ehhez kapcsolódó fejlemény e nagy küzdelem része volt! Amikor a családfőnek nem lehetett több szava, mivel hazugnak bélyegezték, így szólt: Rendben van, elmegyek veletek egy második mérföldre! Ha most jól figyeltek, mindent megérthettek, amit csak meg kell értenetek!

Az emberpár mint modell

Az emberpár megteremtése rendkívül fontos párhuzamokra épül:

1. *Jézus Istentől származott.* Hasonlóképpen Éva Ádámól származott. Éva is Ádám lényéből jött létre. A nő nem úgy lett teremtve, ahogyan Ádám, hanem a férfiúból származott.
2. *Az Atya a feje a Fiúnak.* Hasonlóképpen a férfi feje az ő feleségének. Nagyon érdekes ez a párhuzam! A család az atyáról van elnevezve, hasonlóképpen az emberi család Ádámról van elnevezve.
3. *A Fiú az Atya képmása* (ld. Zsidók 1:1-5). Hasonlóképpen Éva Ádám természetét kapta. Kü-

lönbözik ugyan tőle, de ugyanazt a természetet, ugyanazokat a tulajdonságokat örökölte tőle.

4. A Biblia szerint *az Atya és a Fiú szellemileg egyek.* Éva és Ádám testileg lesznek eggyé.
5. A Szentírás alapján Isten mindent az ő Fia által teremtett, *minden a Fiú által lett.* Hasonlóképpen minden emberi lény Éva által lett, Éva által született. A Biblia szerint Éva neve azt jelenti, hogy ő az emberiség ősanynja. A Biblia szerint *az Atya a mennyei család feje,* Ádám hasonlóképpen az emberi család feje volt – legalábbis egy ideig.

Lehetne még tovább is sorolni az összefüggéseket, de egészen egyértelmű, hogy az Atya Ádámval, Éva pedig a Fiúval állítható párhuzamba. Egyébként ha közelebbről megvizsgáljuk bolygónk élővilágát és az emberi nemzetséget, akkor azt láthatjuk, hogy ezen a Földön minden a mennyei valóság egy-egy modellje volt. Például az állatokkal kapcsolatban is rácsodálkozhatunk nagyon sok érdekes dologra. Vannak emlősök, amelyek az emberhez hasonlóan születés útján szaporodnak, rendelkeznek bizonyos mértékű intelligenciával, bizonyos mértékig képesek szeretni, képesek családot alapítani. Tehát olyan tulajdonságokkal bírnak, amelyek magára Istenre jellemzőek. Sok tekintetben hasonlítanak ránk, ugyanakkor soha nem lesznek képesek az ember szintjére emelkedni. Vajon miért van ez így? Emögött milyen párhuzam rejlik?

A világ tudósai szerint a hasonlóságokból az következik, hogy tőlük, ti. az állatoktól származunk. Mekkora ostobaság! Egyértelmű, hogy az angyalok soha nem lesznek képesek arra a szintre jutni, amelyen Isten és az ő Fia létezik. Egyébként minden értelmes lényre igaz, hogy képtelenek felemelkedni Isten szintjére. Léteznek állatok, melyek, más lé-

nyekhez hasonlóan, nem tudnak szülni – ahogyan az angyalok sem.

A lázadás, a bukás és a halál

Az angyalok a teremtés minden egyes mozzanatában megfigyelték Istent és olyan dolgokról kaptak leckéket, amiket azelőtt soha nem láttak. Mivel a Fiú születése után lettek teremtve, nem volt alkalmuk, hogy ennek az eseménynek szemtanúi legyenek, ezért nem is érthették e csodát. Az angyalok egy része megbízott Istenben, amikor így szólt: „Higgyetek nekem, ez az igazság!” Miért bíztak meg benne? Mert a tényekre támaszkodtak – és az egyik ilyen tény az volt, hogy boldogok voltak.

Az angyalok egy csoportja azonban a luciferi elméletekre, a filozófiára hagyatkozott. Többek között ezt mondták: „Ha bennünk laksz, akkor nincs szabad választásunk, nem vagyunk szabadok. Ki akarunk ebből törni, szabadok akarunk lenni! Függetlenedni akarunk tőled, hogy szabadok lehessünk!”

Az Atya válasza: „Én vagyok az élet, ha függetlenedni akartok az élettől, meghaltok.”

A lázadók: „Mi a halál? Soha nem láttunk még halált, ez csak egy kitaláció, egy hazugság! Mi csak boldogok, szabadok, függetlenek akarunk lenni!”

Istennek végül el kellett őket engednie. A hűséges angyalok ott maradtak és tanulmányozták tovább Isten titkait.

Sajnos azonban az Atya emberi családjá is a megrontás áldozatává vált, de az Istentől való elidegenedésük nagyon különleges módon ment végbe. Mindenekelőtt a Biblia azt mondja, hogy az asszony be lett csapva. Más szóval nem volt teljesen tudatában annak, mi történt, és mit tett ő maga. Egy becsapott személy azt hiszi, jó úton jár, de az igazság más. A halál ösvényén halad, de nincs ennek tudatában. Csak a végén döbben rá, de akkor már késő. A Biblia tehát azt mondja, hogy Éva be lett csapva.

Mi a helyzet Ádámmal? Ő vajon fellázadt Isten ellen? Eltökélte, hogy szembemegy Istennel? Gondolkodjunk el ezen! Miért döntött úgy Ádám, hogy elkülönül Istentől? Mert szerette Évát! Neki nem voltak rossz indítékai. Ő nem tőkélte el magát, hogy szívében fellázad Istennel szemben. Ő nem lázadó volt. Egyszerűen nem tudott szembenézni a helyzettel. Teljesen porba sújtotta, hogy szeretett felesége evett a tiltott gyümölcsből, és úgy gondolta, nem tud nélküle létezni. Ha neki meg kell hal-

nia, akkor meghal vele ő is. Abban a pillanatban nem tudta elképzelni az életet nélküle. Ez egy jó indíték volt, de a következményeket nem lehetett elkerülni. Szeretném hangsúlyozni, hogy noha az emberpár is függetlenné vált Istentől, ezt nem rossz szándékból tették. Ezért jöhetett hozzájuk Isten atyaként, hogy egy második lehetőséget kínáljon fel számukra.

Jézus azt mondta: „*Senki sem jó, csak egy, az Isten*” (Máté 19:17). Semmilyen jóságot, igazságosságot nem lehet találni, csakis kizárólag Istenben. Ha bárki úgy dönt, hogy elszakad Istentől, akkor annak következménye lesz. Az emberi nemzetséggel pontosan ez történt. Az emberpár döntésének következménye félelem, elidegenedés, Istentől való elfutás, elrejtőzés lett.

Amikor Isten alkonyatkor meglátogatta őket, vajon milyen szándékkal közeledett feléjük? Ne feledjük, Isten nem változik! Ő akkor is áldani akarta őket. Nem azért jött, hogy üldözze vagy megölje őket. Isten nem rendőr, hanem atya. Azért jött, hogy áldást hozzon nekik. Az ember hozzáállása azonban megváltozott, a változás az emberi szívben történt. Ádámék voltak, akik menekültek, akik elbújtak. És amikor Isten megkérdezte: „Miért? Miért bujkáltok előlem? Mi rosszat tettem ellenetek? Azért jöttem, hogy a szeretetemet fejezzem ki irántatok!” – akkor már vádakkal válaszoltak neki.

Most érkezünk el a probléma lényegéhez, ami egyben a mi problémánk is: elszakadtunk, elkülönültünk Istentől. Még közöttünk a legjobbak is. Vegyül például Pétert, aki azt mondta: „Kicsoda?! Hát pont én?! Én is megtagadlak?! Előbb hálnék meg érted! Én ezt halál komolyan mondom, Uram! Teljes szívemből szeretlek, Uram! Hogy feltételezhetsz rólam ilyesmit?!” Jézus így válaszolt: „Péter én nem vádolk téged semmivel, tudom, hogy jó szándékaid vannak, ismerem a szívedet. Én csak szeretnék rávilágítani a problémádra, amely nagyon mélyen, a természetedben gyökerezik. Nem azzal van a baj, amit tenni szeretnél, hanem azzal, amit kénytelen-ségből meg fogsz tenni.”

Amikor Ádám úgy döntött, hogy elszakad Istentől, e döntés szellemi halálhoz vezetett. A világegyetem egyik törvénye az, hogy minden élő az ő saját neme szerint nemz utódokat. Ezért minden Évától született gyermek szellemi értelemben holtan születik: „*halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt*” (Efézus 2:1). Az embernek valójában új életre van szüksége, mert a benne lévő élet már elszakadt Istentől.

Ha valaki vagy valami elszakad Istentől, az egyedüli jótól, akkor ott csak gonoszság marad. Ezért mindenki, aki Ádámától született, halott vétkeiben és bűneiben. Nem az „eredendő bűn” tanáról beszélünk, amikor azt mondjuk: születésünktől fogva kárhozottak vagyunk.

Ez a legkevésbé sem tűnik igazságosnak, az élet azonban ilyen. Ha egy asszony akarva-akaratlanul megfertőződik HIV-vírussal (pl. transzfúzió által), AIDS-es lesz. Mi történik születendő gyermekével? Bár nem vétkes, nem tehet semmiről, mégis örökli a betegséget. Arra van kárhozotva, hogy halálos betegséggel éljen, és idő előtt meghaljon. Ugyanez történt a mi fajunkkal is. Ádám helyettünk is döntött, amikor még nem voltunk ott. Döntésével mindnyájunkat magával rántott a sírba. Halálra ítéltként születünk e Földre, de Isten, az Atya a második mérföldet is megtette értünk, nem hagyott bennünket ebben az állapotban.

Az isteni megoldás

Mit tett értünk? Mindent visszafordított: „*minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt megelevenített*” (Efézus 2:5). Már akkor megbékéltett minket önmagával, amikor még ellenségei voltunk! Nagyon sok keresztény úgy gondolja, Istennek kell megbékélnie. A bevezetőben említett tragikus történések is ezt sugallják: Isten haragszik, ezért elevenen éget el embereket Romániában, embereket lövöldöz le Franciaországban stb. Mert Ő haragszik, és bosszút akar állni.

A Biblia szerint azonban nekünk volt szükségünk megbékélésre, bennünket kellett megbékíteni, nem Istent. Ki futott el a kertben: Isten vagy Ádám? Ki volt dühös, kinek voltak félelmei: Istennek vagy Ádámnak? Ki kezdett el vádaskodni: Isten vagy az ember? Mi voltunk azok. Mind a mai napig így van ez, mi vagyunk Isten ellen. Ő mindig segíteni akart, és ezt bizonyította is Fia által. Ő maga mondta: „Nem azért jöttem, hogy kárhoztassalak benneteket. Nem az én dolgom, hogy titeket kárhoztassalak. Teljesen félreértetek bennünket, mert a földi királyságok képét a mennyei királyságra vetítitek át. Nem értitek meg, hogy itt nem bosszúállásról van szó, hanem egy családi ügyről?”

Isten megmenteni akarja a gyermekeit. Nem arról van szó, hogy királyként azt lesi, hogyan büntesse meg szolgálait. Isten arra szánta egész életét, egész szívét, hogy megoldja azt a problémát, ami családjában felütötte a fejét.

Hogyan végezte el Isten a megbékéltetést? Nagyon sokan úgy tekintenek Őreá, mint egy nagy mágusra, aki bármit megtehet. Tapsol vagy csettint egyet, és máris létrejött a semmiből valami! Azonban nem minden működik ebben a formában. Istennek tenne kellett valamit a szeretet törvénye alapján, hogy megbékéltesse magával a világot, de nem törhette ránk az ajtót, hogy egy perc alatt megváltoztassa a szívünket. Mivel családi ügyről van szó, nem ölte meg Lucifert sem, és Ádám esetében is a hosszabb, nehezebb utat választotta:

„*Így is van megírva: »Lett az első ember, Ádám, élő lélekké«; az utolsó Ádám ellenben megelevenítő Szellemmé.*” (1Korinthus 15:45; Csia)

Ahogy Ádám továbbörökítette életét az utódai-ban, Isten ennek mintájára alkotott egy második Ádámot, egy teljes mértékben emberi lényt, aki olyan messzire elment, hogy bűneinket is magára vette. Ezt sokan úgy képzelik, hogy Jézus a hátára vett egy hatalmas nagy vétekcsoomagot, amely végül összeroppantotta. Általában jogi oldalról, törvényeskedő szempontból közelítik meg az emberek ezt a kérdést: a bűnlajstrom a könyv egyik rovatából a másikba kerül.

Ha azonban tényleg meg akarjuk érteni, hogyan vette az Úr magára vétkeinket, azt is tudnunk kell, mi a bűn valójában. Nem más, mint az Istentől való elszakadás. A törvények áthágása csupán a felszín, a következmény. Jézus szavai szerint nem egyszerűen a fizikai megerőszakolás, már maga a kívánsággal teli gondolat is bűn! A törvény mindössze eszköz: gátat szab, féken tartja a bűnös tetteket. De maga a cselekedet csupán gyümölcse az alapvető problémánknak. A gyökér az Istentől való elszakítottág, vagyis a jóság forrásának hiánya bennünk.

Lehet egyébként, hogy a gondolatvilágunk jó szándékkal van telve. De az elme soha nem képes felülről a velünk született természetet. Erről beszél Pál a Rómabeliekhez írt levele 7. fejezetében: Akarom tenni a jót, elmémmel próbálok szolgálni Istent – a végeredmény azonban újra és újra, mindig törvénytelenység. Az ember képtelen úrrá lenni saját természetén. Egy kutyakiképző katonatisztet megkérdeztem, be lehet-e tanítani a kutyát, hogy kizárólag a gazdájától fogadjon el ennivalót. Azt mondta, hazudik, aki ilyesmit ígér: ha a kutya nagyon éhes, akkor enni fog, enged az ösztöneinek. A természetét nem lehetséges felülről, mert az elme és a veleszületett természet küzdelméből mindig az utóbbi kerül ki győztesen!

Mit tehetett ebben a helyzetben Isten? Új természet kellett létrehozni. Mivel emberek vagyunk, emberi természetre van szükségünk, amely azonban egyesült az istenivel. Ez történt meg a Fiúban, aki – bár öröklött isteni természettel rendelkezett – közülünk valóvá tétetett, hozzánk hasonlóvá vált, amikor asszonytól megszületett. De nem csak külsőlegesen, mintha egy ruhát öltött volna magára. Az Ószövetségben ezt többször megtette, például amikor meglátogatta Ábrahámot. Bár a pátriárka a lábait is megmosta, még az általa készített ételből is evett, de abban az időben még nem lett emberré. Amikor azonban érkezett az időknek teljessége, azon az ajtón lépett világunkba, amelyen minden ember érkezik: megszületett. Nem csak emberi alakban, hanem emberi természettel is.

Önmagában már ez is hatalmas megalázkodás, de Ő irántunk való mély szeretetéből fakadóan végig is élte ezt az életet – természetesen bűn és hiba nélkül. Ugyanis továbbra is Isten Fia maradt, saját személyazonosságát megőrizve. Bár isteni hatalmát hátrahagyta, mégis önmaga maradt. A kereszten vette magára bűneinket, amikor így kiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Miért választottad el magadat tőlem?”

Isten saját akaratából szakította el magától Egyszülöttjét. Nem úgy történt, mint az Édenben, ahol az ember döntött az elválás mellett. A keresztnél az Atya döntött úgy, hogy elszakad a Fiútól, és ez Jézusban mély zavart keltett. Gondoljunk bele! Ha bármilyen más teremtmény függött volna Jézus helyén, azonnal elbukott volna! Még a hatalmas Gábiel angyal is, az Istentől való elszakadás pillanatában második Luciferré vált volna.

A teremtmények természete Isten nélkül szükség-szerűen elbukik. Ott és akkor azonban Jézus függött a kereszten, aki Isten tulajdon természetét örökölte: a szeretet és a jóság természetét. Ezért a bűnt magára véve, az Atyától teljesen elszakítva is Istent választotta! Olyan dolgot vitt végbe, amire mindenki más képtelen lett volna. Ha egy teremtmény elszakad Istentől, képtelen tovább jó lenni és jót tenni. Lehetetlen jónak maradni Isten nélkül, mert egyedül Ő jó. Aki már elszakított állapotban van, még Isten mellett sem képes dönteni, hiszen az már jó döntés lenne.

Ellenben Isten Fia, aki az Atya képmása és ugyanazzal az isteni természettel rendelkezett – jó maradt! Itt most nem az isteni képességekről van szó, mint a mindenhatóság, mindentudás, a mindenütt

jelenvalóság – ezeket Jézus letette, amikor emberré lett. De amikor Atyját egyetlen szóval bemutatta, ezt mondta: „Isten szeretet”. Nem hatalom, nem bölcsesség, nem tudás, hanem szeretet.

A mennyei családban azonban zavar támadt, nagyon sokan nem bíztak többé gyermeki szívvel az Atyában, hanem ezt mondták: „Honnan tudhatjuk, hogy neked van igazad, hiszen te vagy az Isten? Könnyedén becsaphatsz minket! Ha elrejtőznél, kicsoda találhatna meg?” Ezért az Úr adott egy teljesen új kinyilatkoztatást önmagáról a Fiúban, akit megfosztott minden isteni képességtől, kizárólag szeretet-jelleme maradt meg. Ezt az isten-emberi lényt Sátán és a gonosz emberek kezébe adta, így szólván: „Próbáld meg Istent! Tégy vele, amit akarsz! Tedd Őt próbára akkor, amikor minden isteni képességét letette! Tedd próbára az Ő legbelső lényét, isteni természetét!”

És mi történt a kereszten? Jézus így szólt: „Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Ott a kereszten meghalt önmaga számára. Nyugodtan mondhatta volna: „Nézétek, nekem semmi közöm ehhez az egész zűrzavarhoz! Egyetlen bűnt sem követtem el soha. Állandóan kiterjesztettem kezeimet, hogy áldjam asszonyaitokat, halottaitokat, betegeiteket, gyerekeiteket. És ti meggyilkolásomat terveztétek el?! Jogosan kérhetném Atyámtól, hogy szabadítson most meg és vigyen a mennybe.” Jogában állt volna így gondolkodni és cselekedni, mégis meghalt önmaga számára. Ehelyett így szólt: „Feladom jogaimat, hogy megoldjam ezt a családi konfliktust, hogy helyreállítsam Atyám elveszett gyermekeit.”

Így Isten Jézusban – a második vagy utolsó Ádám-ban – egy új emberi létformát hozott létre, amelyben teljesen helyreállt a Vele való kapcsolat. Olyan élet született, amelyben az isteni az emberivel egyesült.

Isten egyháza – Isten családja

Sőt, még egy csoda rejlik a kereszten: az ének való meghalás! Amikor a Bibliában azt olvassuk, hogy meg kell halnunk önmagunk számára, akkor nyilván feltesszük a kérdést: „Hogyan haljak meg magamnak? Tegyek kést a torkomra? Ez olyan lelki tapasztalat, amelyről elképzelésem sincs!” Jézus válasza így hangzik: „Ne aggódj efelől! Én már megtettem érted, mindez rendelkezésedre áll!” Pontosan ezért mondja Nikodémusnak: „Ha valaki nem születik újjá, nem mehet be az Isten országába.” Vagyis

ha a legnagyobb erőbedobással küzdünk is, ha a Föld legnagyobb egyházához tartozunk is, ha papá-
vá koronáznak, ha a legjobb missziómunkások va-
gyunk – de erről a tapasztalatról lemaradunk,
akkor minden hiábavaló!

Nem az a kérdés, mit teszel, hanem az, ki vagy! Ki-
től születél? Ádám gyermekeként szükségszerűen
megtört életed lesz. Ha azonban a második Ádámól
születél, akkor új életed van, a problémád megol-
dódott, mert az isteni és emberi újra egyesült! Vis-
zátértél Istenhez és újra az Ő gyermeke vagy!

*„Ő a feje a testnek, az egyháznak, ő a kezdet, el-
sősülött a halottak közül, hogy mindenkiben
övé legyen az elsőség. Mert tetszett az Atyának,
hogy benne lakozzék az egész teljesség, és hogy
általa békéltessen meg mindent magával úgy a
földön, mint a mennyben, békességet szerezve
keresztjének vére által.” (Kolossé 1:18-20)*

Ez a részlet kinyilatkoztatja az igazságot Isten egy-
házáról. Az egyház – ellentétben sokak elképzelésé-
vel – nem szervezet, nem felekezet, nem hierarchia,
ahol a legnagyobb van a csúcson és mindenki őt
szolgálja. Isten azt mondja, ez a családról szól: Ő
megbékéltette Fiában a mennyieket és a földieket
is. Isten minden gyermekét ismét magához akarja
gyűjteni. Jézus így szól:

*„Én vagyok az ajtó, ha valaki rajtam át megy
be, megtartatik; bejár és kijár majd, és legelőt
talál... Ennek az ajtónálló ajtót nyit, a juhok
hallgatnak a szavára, ő a maga juhait a nevü-
kön szólítja, és kivezeti őket.” (János 10:9,3)*

Jézus a minden – Ő az Atya válasza minden feltett
kérdésre. Isten mindent Ő általa teremtett és általa
állította helyre az emberiséggel való harmonikus
kapcsolatát. Az egész vita az üdvösségről, a meg-
váltás tervéről valójában egy családi ügy. Kezdet-
ben is az volt, és ma is az: egy családi ügy.

Ha így nézzük, akkor magára Istenre is másként te-
kintünk. Akkor Atyánkként tekintünk rá, aki nem
ellenünk van, hanem épp ellenkezőleg: mindenkiért
van, Ő a bűnösök, az elveszettek barátja. Saját Fiát
adta a bűnösökért. Ő nem pusztít, hanem ezt
mondja: „Nem akarom a bűnösök halálát, azt aka-
rom, hogy megmeneküljenek!” Pár évvel ezelőtt
beszélgettem egy idős kereszténnyel és azt mondtam:
„Úgy gondolom, Isten Sátánt is szereti.” Erre
jött a válasz: „Te megőrültél!”

Próbáltam neki megmagyarázni, hogy itt nem egy
királyról van szó, aki bosszút akar, hanem egy atyá-
ról, aki elvesztette az egyik gyermekét. A Biblia azt
mondja, hogy Isten nem változik. Bár ezt a fiát
örökre elvesztette, és Istennek semmi reménye
nincs az ő gyermeke választása miatt, Ő akkor is
megsiratja. Ezért meggyőződésem, hogy amikor a
bűnösök, a bukott angyalok és Sátán megsemmisül-
nek, akkor Isten fog leginkább sírni...

De mi kiváltságosak vagyunk, nem? Csodálatos
tudni, hogy ilyen Atyánk van! Csodálatos tudni,
hogy a mindenség teremtője a mi Atyánk! De ami
még ennél is csodálatosabb: megtapasztalhatjuk
számunkra készített ajándékát, az ő Fiának tökéle-
tes életét. Kívánom és imádkozom azért, hogy
mindnyájan megtapasztaljuk ezt! ■

Vlad Ardeiaș igehirdetése nyomán

Feliratkozás megújítása

Kedves Olvasónk! Nagy örömet jelent
számunkra, ha munkánkkal testvéreink hitbeli
épülését szolgálhatjuk. Ugyanakkor az online
tartalmak növekvő népszerűsége miatt
manapság már nem egyértelmű, hogy valaki a
nyomtatott kiadványokat részesíti előnyben.

Tekintettel arra, hogy ingyenesen terjesztett
folyóiratunk előállításai és postázási költségeit
néhány nagylelkű testvérünk támogatásából
fedezzük, szeretnénk, ha ez az adomány
azokhoz jutna el, akik kifejezetten ebben a
formában szeretnék olvasni folyóiratunkat.

Ezért kérjük a kedves Olvasót, hogy
amennyiben a 2018-as évben is nyomtatott
formában szeretné olvasni ingyenes
folyóiratunkat, ezzel kapcsolatos szándékát
2017. december 31-ig jelezze felénk, és
iratkozzon fel újra valamely elérhetőségünkön
keresztül (weblap/email/telefon).

Jézus barátai

János 15:9-17

- 9** Amint az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket.
Maradjatok meg az én szeretetemben!
- 10** Ha az én parancsolataimat megtartjátok,
megmaradtok az én szeretetemben,
amint én is megtartottam az én Atyám parancsolatait,
és megmaradok az ő szeretetében.
- 11** Ezeket mondtam nektek, hogy az örömöm bennetek legyen,
és a ti örömötök beteljék.
- 12** Ez az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást,
ahogyan én szerettelek titeket.
- 13** Nincs senkiben nagyobb szeretet annál,
mint ha valaki életét adja barátaióért.
- 14** Ti az én barátaim vagytok,
ha azt teszitek, amit parancsolok nektek.
- 15** Többé nem mondalak titeket szolgáknak,
mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura.
Titeket azonban barátaimnak mondtalak,
mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam,
tudtul adtam nektek.
- 16** Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket,
és arra rendelvek titeket, hogy elmenjeteK,
és gyümölcöt teremjeteK, és a ti gyümölcötök megmaradjon,
és az Atyától az én nevében, megadja nektek.
- 17** Ezeket parancsolom nektek, hogy egymást szeressétek.

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig,
és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: *Gégény Rudolf, Sánta János.*
Felelős szerkesztő: *Sánta János.* Borítóterv és lapszerkesztés: *Gégény Lora Mariann.*
Magyar nyelvi ellenőrzés: *Barati Lilla.*
Kiadja: *Redacția Divina Vindecare.*
Elérhetőseink a kiadvány hátlapján találhatók.

IMPRIMATE

Destinatar

Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: +3620/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:

hitbol.hu